TWIST

ONGEWONE VERHALEN

Editoriaal

Boekpromotie: hoe doe je dat?

Schandalig Schrijven: Lezen

Spieken mag

Gastschrijvers:

Tony Coppo
Caroline Nelissen
Nikita Vlamilov
Dos Wijnhof

Artikel

Buitenbeentjes

Hostwriters

Digitale boekenplank

HOSTWRITERS - eMagazine - jaargang 2022 - kwartaal 2

INHOUD

Editoriaal 3

Boekpromotie, hoe doe je dat?

Schandalig Schrijven - Lezen © 5

Spieken mag

Verhaal: Investeren in zonde © 9

Tony Coppo

Verhaal: Erfenis © 13

Caroline Nelissen

Verhaal: Omen © 17

Nikita Vlamilov

Verhaal: De moraal aan de schandpaal © 21

Dos Wijnhof & Marc Kerkhofs

Buitenbeentjes 25

Een merkwaardig ras

Twist: de serie 29

Digitale boekenplank

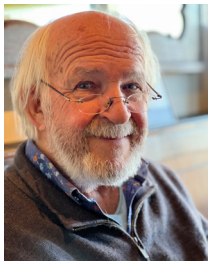
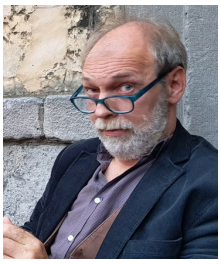

TWIST, onafhankelijk kosteloos eMagazine
Verschijnt 4 x per jaar
Jaargang 2
Uitgave 6, april 2022
Verantwoordelijke uitgever: Hostwriters
https://hostwriters.nl
e-mail: info@hostwriters.nl
0032 (0) 3 472 277 529
Copyright: © april 2022
Redactioneel medewerker: André Van Butsel
Redactie: Mili van Veegh, Marc Kerkhofs
Coverdesign: Jonas De Rauw
Omslagfoto: © National Geographic
Binnenwerk: Hostwriters
Illustraties Marijn: Gert-Jan van den Bemd

EDITORIAAL

De redactie

Elke schrijver, en zeker de debuterende, kijkt met argwaan en vrees de promotie tegemoet van het nieuwe of eerste boek. De zoektocht naar een geschikte locatie om de lancering feestelijk te vieren, een lijstje met genodigden, aankondigingen op sociale media. Welke drankjes? Welke hapjes? Hoe pak ik het aan? Laat ik me interviewen door de een of andere mediagenieke vriend, hoe krijg ik het publiek warm dat ze mijn boek daadwerkelijk aanschaffen. Nog belangrijker: zullen er wel aanwezigen zijn? Neemt mijn uitgever de moeite in persoon te komen?

Boekpromotie: hoe doe je dat?

Een boek schrijven en een boek promoten zijn nogal verschillende dingen. Waar vroeger de uitgever ervoor zorgde enige ruchtbaarheid te geven aan het verschijnen van een nieuwe titel, komt dit nu voor een groot deel terecht op de schouders van de auteur. Sommigen slagen er wonderwel in, anderen krijgen hooguit twee tantes, een broer en de hond over de vloer.

Facebook! LinkedIn! Instagram! Pornhub! Sluit je aan bij leesclubs, maak ze warm met een recensieboek op je lancering. Plemp de cover en een leesfragment op je pagina en die van al je digitale vrienden. En als je 'vrienden' amper te tellen zijn op je vereelt getypte vingers? Of wat als die vrienden in alle mogelijke uithoeken van het land wonen, of in het buurland? Tja.

Je boek onder de aandacht brengen is een heikel punt, laten we daar niet flauw over doen. Sommige uitgevers bewegen zich als een vis in het water op de sociale media en weten heel wat leesclubs en aanverwanten warm te maken een exemplaar te lezen en een nieuwe titel te recenseren, liefst op Hebban, alsjeblieft. Heel wat meer uitgevers echter beschouwen de sociale media als een noodzakelijk kwaad (die ze – in alle eerlijkheid – ook zijn). Maar goed, daar heb jij geen boodschap aan. Op alle mogelijke manieren de wereld kond doen van je nieuwe boek via de verguisde sociale media, lokale pers en radio en als het even kan lokale televisie, dan hebben we het zo ongeveer gehad.

Denk je? Zijn er echt geen slinkse wegen om je boek onder de aandacht te brengen? Zullen we eens uit het doosje denken? *Out of the box*, zoals onze Angelsaksische vrienden plegen te zeggen? Enkele voorbeelden:

- Laat een stuk of honderd (of driehonderd, het kost toch niets) boekenleggers drukken van je nieuwste worp, steek een stapeltje in je binnenzak en ga naar de bibliotheek. Eerst heb je de top 20 geraadpleegd van de meest succesvolle boeken van het moment. In de bibliotheek zoek je die titels op en je steekt er doodleuk een van jouw boekenleggers tussen.
- Ga de dag daarna, weeral voorzien van een fikse hoeveelheid boekenleggers, naar de supermarkt, wandel rustig naar de afdeling boeken en tijdschriften en voorzie daar alle boeken, kranten en populaire tijdschriften (zo lang ze niet in plastic verpakt zijn) van je wervende boekenlegger. Zorg er ook voor een exemplaar van

vervolg EDITORIAAL

je boek bij je te hebben. Mocht je betrapt worden, dan kun je je misdaad afkopen door de winkelverantwoordelijke een boek van je cadeau te doen.

- Beter een goede buur dan een verre vriend. Weten je buren dat je schrijft? Doe hen je boek cadeau. Je zult ervan versteld staan hoeveel mensen ingenomen blijken te zijn met het feit dat ze naast een heuse auteur wonen. Ze hebben iets om over te praten op hun werk, in hun familie- en vriendenkring. Jouw intellectuele bezigheid straalt af op hun welwillendheid. Dit is psychologie in de praktijk.
- Woon je in een drukke straat? Staan er ochtend- en avondfiles die je vanuit je werkplek met milde meewarigheid gadeslaat? Hang een flinke poster van je nieuwe boek aan je raam. Groot genoeg, zodat men duidelijk vanuit de auto kan lezen wat erop staat. Ga af en toe in het deurgat staan rond die tijden, zorg ervoor dat je er een beetje uitziet als een schrijver. Nonchalant jasje, wereldwijze blik, minzame glimlach. Niets belet je trouwens om eenzelfde poster op het zijraam van je auto te plakken. Aan beide kanten.
- Zet je printer op concept, koop een pak kopieerpapier van 80 gram, maak er A5'jes van en druk een paar honderd exemplaren van je cover. Ga, wanneer het donker is, naar buiten en voorzie de brievenbussen van de straten in je buurt van je gedrukte cover.
- Ben je echt ambitieus en is wandelen je hobby? Ga naar enkele buurgemeentes en doe daar hetzelfde. Neem eventueel de hond mee als alibi. Goedkoop, gezond en je leert je buurt op de koop toe beter kennen. Om de mensen die een sticker op hun brievenbusklep hebben geplakt 'GEEN RECLAME' te slim af te zijn, zet je in je disclaimer: Dit is geen reclame, dit is een kennisgeving. En zet er: Dank u! achter. Is nog nooit iemand aan dood gegaan.
- Is je neefje bij de plaatselijke voetbalclub? Is je tante stichtend lid van de breiclub? Liefhebbert je jongere broer in modeltreinen en is hij aangesloten bij een vereniging die zich daarin verliest? Geef ze een stapeltje mee van je drukwerk.

Wie zich erop toelegt, ziet gaandeweg legio mogelijkheden om eigenzinnige boekpromotie te voeren. Wellicht onorthodox, wel leuk om te doen. Het is fijn om in een of andere boekenwinkel een signeersessie te pakken te krijgen. Nog beter is het dat je gevraagd wordt om ergens te gaan signeren, omdat men je heeft opgemerkt via je ongewone manier van netwerken. De dag dat je ergens loopt en iemand je staande houdt om een selfie te maken is de ultieme beloning voor je originaliteit. Maar in de eerste plaats: ZORG DAT JE BOEK VERDOMME DE MOEITE WAARD IS OM TE LEZEN!

Succes, lieve schrijfvrienden en –vriendinnen. Jullie hebben meer in eigen hand dan jullie zelf denken. En om voor een keer een Engelse dooddoener te gebruiken: *The proof is in the pudding*. ■

Schandalig Schrijven* - LEZEN

Spieken mag

Wie wil schrijven, moet veel lezen. Zeg dat Stephen King het gezegd heeft. De man heeft gelijk. Vraag is, wàt je nu juist moet lezen. Moet je de hele canon van de Nederlandstalige literatuur doorploegen, aangevuld met de welbekende wereldklassiekers en als toegift de Nobelprijswinnaars literatuur van de laatste achtentwintig jaar?

*Hoofdstuk uit
Schandalig Schrijven
Openbaringen van Marijn Mieriks
(klik op de covers voor meer informatie)

e-book

En vanaf wanneer moet je lezen? Wie droomt van een carrière als balletdanseres, zo blijkt, begint daar het beste aan op de leeftijd van vier jaar, anders zal het hoogst haalbare een figurantenrol in een driestuiversopera zijn. Wie pianovirtuoos wil worden, herkent al een do op het gehoor terwijl de moedermelk nog aan zijn lippen plakt. En wie een absolute bestseller wil schrijven? De Ilias dan maar voor het slapengaan met de knuffelbeer in de mollige armpjes?

Het loont de moeite de biografieën te bestuderen van de literaire reuzen. Je zult ontdekken dat ze bijna allemaal in hun lagere schooltijd meer tijd doorbrachten in de bibliotheek dan op het voetbalveld of in de poppenkamer. Belangrijker nog dan wat er gelezen werd echter, is de liefde voor het geschreven woord. Net zoals Jimi Hendrickx altijd en overal, in de badkamer, op de bank, in de taxi op een gitaar aan het tokkelen was, zo is de taalliefhebber altijd aan het lezen. Is het niet de bijsluiter van de pillen die hij haalde bij de apotheek, dan zijn het wel de ingrediënten van de jam tijdens het ontbijt of de krant waarmee de verse prei is ingepakt.

Nu volgt een weloverwogen maar. Er zijn, of wat dacht je, ook schrijvers die nog geen gezegend woord van eender welke collega gelezen hebben en toch vol overgave boekdelen volpennen. Het heeft iets te maken met regels, uitzonderingen en bevestigingen. Hoe dan ook: voor de

vervolg LEZEN

meesten geldt dat lezen de bagage vormt waarmee de adolescent de wereld van volwassenheid en verantwoordelijkheid betreedt. Helaas komt het te vaak voor dat, eenmaal die grens gepasseerd, veel van die leesverslaafden hun interesse verliezen en 'ernstiger' worden. Doodzonde.

Een ander voordeel van veel lezen, of veel gelezen te hebben, is toenemende kennis. Wanneer een schrijver een uitstapje maakt of verwijst naar Dante of Don Quichot en je kent het werk van die auteurs, voegt het veel toe aan je leeservaring. 'Ken je klassiekers' wordt weleens gezegd. Is het niet om ermee uit te pakken (nooit een goed idee), dan is het wis en waarachtig een aanvulling op de mentale bagage waar je dankbaar uit kunt putten wanneer je zelf 'plotten gaat bakken'. Je hoeft je trouwens niet te beperken tot boeken. Film en theater zijn ook prima mediums die je ruim kunnen voorzien van een culturele bagage. Ik heb het hier dan niet over 'Rambo' of 'Dumb & Dumber', schat. Helemaal interessant wordt het om een verfilming te bekijken van een roman, zeker als je het boek al gelezen hebt. Andersom kan trouwens ook: een boek lezen naar aanleiding van de film die je hebt gezien.

Altijd verrassend

Beweerd wordt dat lezen je woordenschat verrijkt. Volwassenen met een normale woordenschat kennen ongeveer 42.000 woorden. Iemand met een grote woordenschat kent er zowat 52.000, mindere taalvaardige medemensen hanteren een kleine 27.000 woorden. Voordat de schrijver, die geacht wordt een grotere dan normale taalkennis te bezitten, meewarige schouderklopjes uitdeelt aan de gewone mensen: De Dikke van Dale bevat bij benadering 240.000(!) trefwoorden. Geschat wordt dat het aantal Nederlandse woorden in totaal (ook in samenstellingen) het miljoen(!!) overschrijdt.
Kijken we nu eens naar een gemiddelde roman van pakweg 78.000 woorden. Hoeveel verschillende woorden staan daar in? Wel, met moeite 10.000 stuks. Voordat hier gemekkerd wordt dat kwantiteit en kwaliteit verschillende begrippen zijn: het illustreert gewoon dat 'moedertaalkennis' NIET de basis vormt waarop de schrijver zich beroept om een boek te schrijven. Niet wát hij schrijft spreekt aan, maar hoé hij dat doet.

En dan komen we bij taalgevoel, ritme, cadans. Om- en beschrijvingen, sfeerschepping, karaktertekening. Filmisch of abstract verteld, afstandelijk of indringend. Meer nog dan je woordenschat uitbreiden, is lezen ervaren. Lezen is leren hoe woorden, door een bepaalde auteur in een bepaalde volgorde gezet, iets met je doen, je raken. De beste boeken zijn zodanig geschreven dat je denkt het zelf te kunnen. Houd voor ogen dat elke penseelstreek van Picasso, hoe eenvoudig ook, duizenden en duizenden uren oefening in zich meedraagt.

Originaliteit

Om het citaat van Stephen King hier volledig weer te geven: If you want to be a writer, you must do two things above all others: read a lot and write a lot. Voor de meeste schrijvers niet echt een opgave. Er zit echter een staartje aan. Je werk zou zo maar eens een doorslag kunnen zijn van je favoriete schrijver. Niks geen eigen stijl, schrijfstem: je kopieert je voorbeeld. 'Zou het daarom raadzamer zijn niét als een gek alles te lezen wat ik onder ogen krijg? Hoe kan ik anders origineel zijn?'
Niet eens zo gek, die redenering. Zolang het maar geen goedkoop excuus is omdat je te lui, lamlendig, hautain of beroerd bent om te lezen. 'Niemand zit te wachten op een tweede Dan Brown,' sputter je nog

vervolg LEZEN

tegen. Nee, dat klopt. Eentje volstaat. Het is echter net door veel te lezen en te schrijven, dat je je eigen manier en later, je eigen stem ontdekt.

Het kan ontmoedigend zijn, al die boeken die verschijnen. Je kunt denken: wat heb ik daar in godsnaam nog aan toe te voegen? Over alles is al geschreven. Misschien wel, maar niet op de manier waarop jij het gaat doen, en weet je waarom? Omdat je het voor jezelf schrijft. Jij schrijft een verhaal waarin JIJ nu eens bepaalt wat er gebeurt, gezegd wordt. Jij, die een hekel hebt aan eind goed, al goed, gaat nu eens vertellen hoe de vork werkelijk in de steel zit, in jouw beleving. En ze leefden nog lang en gelukkig … ammehoela. Sneeuwwitje kreeg vier weerbarstige koters en de prins ging aan de drank. Klein Duimpje ging na zijn avonturen in het vastgoed en de wolf van de zeven geitjes kreeg een tracker rond zijn nek. Lezen, lieve lezer, kan duivels genoegen schenken. Met alles dat je intussen weet, al die boeken die in je hoofd dwarrelen, heb jij dankzij je ongebreidelde verbeeldingskracht goud in handen. Je gaat heilige huisjes omverwerpen, conventies aan je laars lappen. Je gaat helden belachelijk maken en heldinnen aan de ketting leggen. Schlemielen laat je fortuinen winnen en topatleten laat je een geslachtsziekte krijgen. Die pen in je hand, ja, die speciale die je ooit kreeg met je verjaardag omdat je graag schrijft, die is je bondgenoot. Ze lekt van verlangen om verhalen te boekstaven die uit je overkokende hoofd opborrelen. Doen!

Opdracht

Dit keer tweeledig. Ja sorry, niemand zei dat je een beetje kunt rondlummelen nu. Kijk naar een film die is gebaseerd op een boek dat je gelezen hebt. Lees desnoods het boek nog eens voor je aan die film begint. Waar legt de film de nadruk op? Herken je de film als een bewerking van het boek? Waar zou je het zelf anders doen. Wat vind je beter? De film, het boek? Zorg dat je iets bij de hand hebt om te schrijven en noteer wat je opvalt, waar je het niet mee eens bent, wat je bevalt.

Dan, kijk naar een film die is gebaseerd op een boek dat je nog niet gelezen hebt. Geeft niet of de film je aanspreekt, daar gaat het niet om. Lees daarna het boek. En? Teleurgesteld of verwonderd? Ook hier: heeft de regisseur vertaald wat jij leest, of kijk je tijdens het lezen ettelijke keren naar de titel om er zeker van te zijn dat je wel het juiste boek te pakken hebt? Als dat zo is, stel je dan in de eerste plaats de vraag waarom de regisseur het dan per se wou verfilmen. Zoek interviews op van auteur en schrijver. Ontdek. ■

TWIST, genieten zonder argwaan

TWIST kwartaal twee, jaargang twee in het jaar 2022. We worden bijna stil van zoveel kosmische harmonie. Ieder kwartaal vragen wij ons af of we genoeg materiaal gaan vinden, of we schrijvers treffen die ons opvallen en die bereid zijn een verhaal te schrijven. En iedere keer lukt het ons. Het is telkens intens genieten wanneer we een nieuwe editie kunnen uploaden en aan de bezoekersaantallen zien dat TWIST gulzig gelezen/gedownload wordt.

Evenveel plezier doet het ons, onze doelstelling voor ogen te kunnen houden: geen reclame, originele verhalen, ondeugende artikelen en vooral dat vleugje anarchie, gekruid met humor. Ondanks het intensieve werk dat we aan elke TWIST besteden, blijft plezier erin hebben het leidmotief en daar ontbreekt het ons vooralsnog niet aan.

We zouden het ons gemakkelijker kunnen maken. Waarom moet voor elke TWIST een nieuwe layout, een andere themakleur gekozen worden? Waarom geen sjabloon waarin je elke keer alleen andere tekst hoeft te plaatsen? Waarom uren en uren steken in een trailer als je diezelfde aankondiging kunt doen met een simpele afdruk van de cover? Wel, omdat wij Hostwriters zijn. Omdat wij de auteurs met wie we in zee gaan, willen verwennen door hen in een gave layout te presenteren. Zij hebben zich die twee pennenslavendrijvers op de nek gehaald en daarvoor willen wij hen op onze beurt op deze manier bedanken. Omdat wij gek zijn op wat we doen en ... omdat wij zelf nogal gek zijn, blijft TWIST kosteloos. In dit geval betekent 'kosteloos' NIET automatisch minderwaardig. Integendeel! TWIST is ons blinkende, welsprekende visitekaartje en we steken niet onder stoelen of banken dat we er schandalig trots op zijn. Dat eigen lof stinkt kan ons even lekker de bout hachelen; bovendien zijn we hierin niet alleen, ook de gastauteurs laten ons regelmatig weten er trots op te zijn dat hun verhaal in TWIST gepubliceerd staat. Bovendien zijn we zelfkritisch genoeg om te weten wanneer de klad erin komt en dat is, bij ons weten, nog niet gebeurd. ■

TWIST is ontstaan uit onze behoefte een groot publiek kennis te laten maken met bijzonder ongewone verhalen en hun auteurs. Om reden dat wij alle aandacht aan de verhalen geven, weren we advertenties, advertorials en enige andere vorm van betaalde content. TWIST wordt samengesteld en ontworpen vanuit een vrijwillige opzet zonder winstoogmerk. Ben je gecharmeerd van ons concept en wil je een euro of wat doneren voor het lezen van ons eMagazine?

Zo lief ...

Doneren

verhaal Investeren in zonde©

Tony Coppo

Tony Coppo woont in Mallorca en doceert kitesurfen. Door te denken, lezen en schrijven, hoopt hij zich verder te ontwikkelen in bewustzijn. Buiten kites en boards is Tony de trotse bezitter van een collectie vuurstenen, ze één voor één omdraaien, behoort tot zijn dagelijkse routine. Hij publiceerde eerder in toonaangevende, doch obscure bundels als ‘Het zevende knoopsgat’, ‘De letters na A’ en ‘Kikkerparaplu’.

'Wist je dat de officiële tijd niet de ware zonnetijd is?' vraag ik, nip nonchalant van mijn whisky, duw mijn bril recht op mijn neus en zet een mysterieuze grijns op. Al bij het binnenwandelen in de grijze bar van het Novotel op Heathrow Airport, liepen haar lange benen door mijn ogen als het wapperen van een rode vlag op een gaur. Haar blonde lokken flapperden bij elke tik van haar naaldhakken op de houten vloer. Haar gele aura straalde goud op het grijze interieur waarin mijn dikbuikige collega’s in bruine zetels hingen. Door haar vervaagde de pijnlijke herinnering aan de saaie congresdag en herleefde mijn verwachting voor de nacht. Het strakke mantelpak etaleerde wellust en het naamkaartje op de linkerborst verried dat zij een conferentie voor risicofondsbeheerders bijwoonde.

Ze geeuwt, maar ziet er niet slaperig uit. Het is half elf ‘s avonds. Niet de zonnetijd, die is slapen.

'Men gebruikt voor de definitie een fictieve zon, de middelbare zon genoemd,' zeg ik. 'Deze fictieve zon laten ze bewegen met een constante snelheid gedurende het jaar.'

Een rossige boekhouder in streepjespak probeerde haar aandacht te scoren door Joey Tribbiani’s *How are you doing*?-move te maken, ze schoot hem kansloos neer. Een breedgeschouderde jongeling met dreadlocks en een Rolex rolde zijn veroveringstanks voor, maar liep zich kapot op haar onneembare vesting, als een Duitser in Rusland. Ze nam plaats op de kruk naast de mijne en stond toe dat ik mijn kruk verschoof, dichter bij haar kwam zitten en haar een glas Chardonnay offreerde. Ook een tweede en een derde. Ze rook aan mijn Johnnie Walker Blue Label en fluisterde dat ze van whisky erg snel dronken wordt. Ze knipoogde naar

vervolg Investeren in zonde©

de rosse administrateur, glimlachte naar de Rolexman en zei, terwijl ze zonder knipperen in mijn ogen tuurde, dat deze dag haar nog niet had gebracht wat ze ervan verwachtte.

Ze beklaagde zich economie gestudeerd te hebben en dat iedereen pochte over de uitgebreidheid van zijn investeringsfonds, over de hoeveelheid bedrijven in zijn portfolio die ze verpatsten aan sukkels en hoeveel dollars dat opbracht. Dollars en euro's. Omdat eenieder blaaskaakte over hoeveel badkamers zijn penthouse telde. Dat ze uitrekenden hoeveel toiletten ze bezaten en verhuurden, cumulatief, en dat hun skivakanties met privévlucht gewone-mensen-jaarlonen kostten. Alleen heen. Dan moet je nog terugvliegen. Nog een jaarloon verbrast. Dat Jan en alleman alleen maar bezig is met geld te verzamelen en dat die collectie nooit groot genoeg is. Ze wilde liever een echte wetenschapper zijn, zoals ik. Want zo ben ik. Een academicus, even ontsnapt uit het laboratorium. Ze droomde erover ware inzichten na te streven, ze wilde diepere opvattingen opzoeken, proefondervindelijk de wereld ontdekken en ongeplande waaghalzerij beleven. Boordevol theoretische ambities. Wist ze hoe beperkt de houdbaarheid is van wetenschappelijke theorieën? Dacht ze ‘s ochtends bij het besmeren van haar wangen met wolkjes foundation, gapend naar de weelderigheid en pracht die Moeder Natuur haar toebedeelde, dat de tijd de grootste vijand is? En toch relatief? Haar woorden boeiden me niet, haar appetijtelijke lippen die de woorden uitbraakten des te meer. Ik smachtte haar modellenkop vast te grijpen, haar blondheid te strelen, te beminnen, haar dromen te minnekozen, haar te kussen en haar uiterlijk vertoon te consumeren, op te vreten. Wat een plaatje. Een paradigma weggelopen bij de opnames van de badpakkenspecial van *Miss Universe*, of van de catwalk van Calvin Klein. Jammer van de Adidas-strepen in haar wenkbrauwen. Was ze gevallen? Door een litteken geen beharing meer? Of had ze dat mankementje er zelf ingeschoren om haar perfectie te benadrukken?

Door haar parfum droom ik van zwoele nachten op Afrikaanse stranden en onderwaterbassins vol blauwgroene, zwart-gele en oranje-witte koraalvissen. We staren naar de onderwaterbeesten, lachen om hun belachelijke kleurkeuzes, smikkelen kreeftenpoten, zuigen lepels kaviaar en slurpen Dom Perignon. Ik trommel op haar dijbeen, zij wenkt de ober en bestelt zonder woorden de volgende fles champagne. Ze verschuift wat, zodat mijn vingers hoger trommelen en warmer worden. De gedachte dat alles draait rond een fictieve zon, vind ik passend. Het is hoe je je verhaal vertelt, hoe je het beschrijft en volpropt met geurige en kleurige details, er geloofwaardige bijzonderheden bijkleurt en alles minutieus uiteenzet op een consistente tijdlijn, dat maakt of jouw gebrabbel als waar wordt bestempeld, of als fictief wordt afgedaan. En door de mand genomen, wil je er niet doorvallen.

De druiligere hotelmuziek stoort me. Het belemmert mijn flow en past niet bij mijn veroveringsmissie. Ik speur naar een *deejay*, heeft deze tent natuurlijk niet. De Novotel is *The Shard* niet. En deze bar is geen *sky lounge*. Anders stak ik de goede man een flap van vijftig in de hand en beviel hem wat van Prince op zijn platendraaier te pleuren. ‘*Good choice, sir*,’ zou hij dan knipogend zeggen en me het bankbiljet teruggeven. Stond sowieso op zijn playlist. *Little Red Corvette*. En *Let’s go crazy*. Dat je niet mag vergeten nu te leven. In dit leven. Het is alles wat we hebben. Naar het schijnt. Ze kucht. In haar blauwe ogen schijnt door hoe ik ze naar mijn suite zal voeren: in de gang loopt ze achter me, als ik de kamerdeur voor haar open, loopt ze voor me. Een godin als een ware zon.

vervolg Investeren in zonde©

'De ware zon is niet regelmatig.' zeg ik, 'soms loopt zij voor, dan loopt zij achter. En hoewel de kortste dag van het jaar drie dagen geleden is, …' Ik pauzeer voor het dramatische effect, zoals iedereen doet. Duidelijk maken dat hoewel ik mysterieus ben, wetenschappelijk en geleerd, ik toch toegankelijk vertrouwd kan zijn. Zoals een lang niet meer geziene vriend uit een andere levensperiode, na vijftien minuten tateren weer bekend aanvoelt, en veiligheid verspreidt. Ik tap met mijn wijsvinger naast mijn glas op de bar, tuur in haar boezem en glinster raadselachtig. Als je je goed concentreert, wordt glinsteren soms pronken en schijnen. Want licht is vibratie, net zoals gedachten vibreren en emoties oscilleren. Het komt erop aan de juiste frequentie te vinden, aan te houden en uit te stralen. Ik zeg: '... is vandaag nog specialer!'

Haar frons ontspant en ze lacht opgelucht dat ik niet blijf reciteren. Dat het concreter wordt. Behapbaarder. Ze streelt met haar vingers langs haar wang, over haar neus naar haar haar, rolt een lok in een spiraal en laat de spiraal los. De lok veert terug in de originele positie alsof er nooit een spiraal was. Een fictieve spiraal. Zoals mijn zon. En haar zonnetijd. Ze drinkt haar glas leeg. Ik bestel een vierde witte wijn. De warmte van haar been gloeit door mijn broek. Een zweetdruppel rolt langs mijn rug. Straks eerst samen douchen of vernietigt dat de spontaniteit? Vertraagt een douche de ware lust en ramt de ratio het avontuur stuk? Want nadenken verbrijzelt passie. Joey Tribbiani en boekhouderman lonken om de beurt naar haar en naar mij. Door passie verbrijzeld.

Aan de hoek van de bar mept een bikerchick met een groene kuif hard met de vuist op een flipperkast. Ik schrik van de sirene die het op tilt springende spel uitschreeuwt. Wat doet die marginaal in deze hotelbar op de luchthaven? Een storend element in mijn perfect opgezette scene: wetenschapper scoort model door haar de wereld te beloven in Londen. Dit hoeft geen perturbatie te zijn. Kan ik mooi gebruiken in mijn voordeel. Ik wijs naar dat stuk onverlaat. 'Er is een lollepot uit het zottenkot ontsnapt,' fluister ik in haar oor en blaas zachtjes op haar oorlel. Werkt altijd. De oorlel wordt te vaak onderschat. Een prima startpunt voor gesabbel, gezuig en als landingsbaan voor lieve woordjes en stoute fantasietjes. Mijn verovering glimlacht raadselachtig haar witte tanden bloot. Bingo! Dit vogeltje heeft prijs.

'Precies vandaag,' zeg ik, 'precies nu is de ware tijd gelijk aan de fictieve tijd!' Ik wip als een enthousiaste kleuter op mijn kruk en neem haar handen in de mijne om samen te juichen, samen te vieren. Als bevestiging van de uniciteit van dit moment, om de grootsheid te vergroten. Ware grootsheid hangt af van volledige wijsheid. We handelen zoals we doen, we zijn wat we zijn: biologische wezens in de val. In de val van de zon en haar tijd. In tegenstelling tot de kolossale hoeveelheid geestelijke grootheid die nodig is om van De Mens te houden, zo minuscuul weinig is vereist om haar lief te hebben. Ik knijp in haar godinnenhanden waarvan de huid joviaal warm is en fluweelzacht. Een schittering flikkert in een zilveren ring aan haar rechterhand. Geen trouwring. Checkte ik eerder. Misschien verloofd? Ach wat, beloofd is nog niet gekocht.

'Alleen vandaag is alles echt,' zeg ik als een kind op Sinterklaasdag, bovenaan de trap, wachtend om naar beneden te mogen, uitgelaten om te ontdekken wat voor lekkers de goede man door de schoorsteen smokkelde. Speculaas, chocolade en een kistje mandarijnen? Of toch dat nieuwe speeltje? Dat speeltje dat je al zo lang wilde? Waar je elke nacht wakker van lag en dan, uiteindelijk na vele schapen, van droomde?

vervolg Investeren in zonde©

In de zeeën die haar kijkers tentoonspreiden, cruisen traghettos langs eilanden groen waar zeehonden fleppen en genieten van de avondzon. Ik smelt. Dit feminiene specimen is geen verovering, geen tijdelijke inname, geen éénnachtsmateriaal. Ik knijp nog vaster in haar handen en zie hoe ze het jawoord geeft in een kathedraal versierd met witte lelies en paarse orchideeën, de priester verklaart ons vrouw en man en al haar modellenvriendinnen op de voorste rij snikken met wippende decolletés, wenen de mascara tot puin en tieren dat zij alle geluk verbruikte om mij te treffen. Ze smeken het universum dat het nu aan hen is, dat het hen mag bedienen van een pientere echtgenoot, een ravissante liefde voor het leven, een partner tot de dood hen scheidt, en daarna natuurlijk, het ware geluk moet eeuwig duren. Oneindigheid als heilig doel, ook al heeft het geen echte waarde en is het geen getal, geen hoeveelheid tijd.

De flippermeid, gehuld in een Hells Angels-hemd, stampt op ons af, glipt tussen onze barkrukken en slaat onze handen los. Forse getatoeëerde armen als een volwassen anaconda, een zware neusring en een metalen wenkbrauwstaaf, het vrouwmens gromt vervaarlijk.

'Bedankt mijn lief wijn te voeren, professortje,' zegt het bikerswijf en steekt haar tong diep in de keel van de liefde van mijn leven.

Zonde van de ware tijd. ■

verhaal Erfenis©

Caroline Nelissen

Soms komt een verhaal zo maar aangevlogen. De in Hilversum getogen Caroline Nelissen vertrekt na haar studies naar Israël, plukt er tonnen sinaasappels, leert Hebreeuws en geeft er gymnastiekles. Daarna wordt ze stewardess bij de KLM. Eenmaal met vervroegd pensioen besluit ze haar passie uit te buiten, schrijven. Ze geeft lezingen over het prille schrijverspad en is vertelcoach bij Waargebeurde Verhalen in Leusden en Amersfoort. Op dit moment is ze bezig met de laatste correcties van haar op feiten gebaseerde boek: 'Slapen op beton'.

https://carolinenelissen.nl/

In de kille huskyblauwe ogen zie ik geen enkel teken van mededogen als ze met haar wijsvinger mijn rechteroog doorboort. 'Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je nooit, maar dan ook nooit ...'
De schok door mijn lichaam is zo heftig dat ik er wakker van word. Oma! Die felblauwe ogen waren van haar. Zelfs in mijn slaap laat ze me niet met rust. Shit! Ze heeft gezegd dat ik om acht uur beneden moet zijn en mijn mobieltje ligt, vanwege de straling waar ze het altijd over heeft, tussen mijn kleren op de stoel aan de andere kant van de zolder.
Ik sla de wollen deken opzij en loop rillend naar het schuine raampje. De tijd kan nog wel even wachten. Ik duw het ijzeren hendeltje omhoog en kijk door de open spleet naar de dijk. Meteen voel ik weer hoe mijn vader me negen jaar geleden optilde en in mijn oor fluisterde: 'Zie je die brede strook water, Em? Dat is de Lek. Best een rare naam als je bedenkt dat al dat water daar ook al was voor oma werd geboren. En weet je wat fijn is? Dat die rivier daar nog wel een tijdje zal blijven stromen. Dus als je problemen hebt of je alleen voelt, kun je altijd bij haar terecht.'

Een week later vonden ze hem met doorgesneden polsen tussen de basaltblokken.

Het regent, de populieren ruisen en het boegwater van de rijnaak die richting Duitsland vaart, krult hoog op. Alweer een grijze dag. Ik sluit het raampje en loop naar de stoel. Op mijn mobiel is het half negen. Half negen! Ik schiet in mijn kleren en ren de trap af. De geur van vocht en armoe die eruit opstijgt went nooit. De treden kraken zo hard dat ik bijna niet kan geloven dat mijn vader, naar eigen zeggen, ongehoord naar buiten sloop om aan de harde hand van opa te ontsnappen. Ik haal diep adem voor ik de keukendeur openduw. Oma hoeft niet te weten dat ik hem nog steeds mis.

Ze zit met de schillenmand op schoot bij de tafel. 'Zo, ben je daar

vervolg Erfenis©

eindelijk, langslaper. Brood ligt in de trommel en er zit nog wat koffie in de kan.'
'Goedemorgen, oma.'
Ze knikt. Ik kan me niet herinneren dat er ooit een ochtend is geweest dat ze niet zat te schillen. Ze moet en zal om twaalf uur warm eten. Aangezien ik rond die tijd meestal nog op school zit, krijg ik 's avonds een opgewarmde prak. Vandaag is het zaterdag en dan eten we samen.
Met de lauw geworden koffie in de mok die van pa is geweest, ga ik tegenover haar zitten.
'Eet je niks?'
'Ik bewaar mijn trek voor straks.' Zeggen dat ik geen zin heb in brood dat al vier dagen in de trommel ligt, is geen goed idee. Om de niet te vermijden discussie over anorexia in de kiem te smoren, haal ik mijn mobieltje tevoorschijn. Zonder bereik heeft het eigenlijk geen zin om erop te kijken. Toch doe ik het.
'Hoe vaak moet ik nog zeggen dat ik niet wil dat je in mijn buurt op die telefoon kijkt.'
Ik stop het mobieltje terug in mijn kontzak. 'Sorry, oma, ik keek alleen even naar het huiswerk voor Engels.' Ik vind liegen een teken van zwakte. Bij oma moet dat soms.
Ze legt haar blauwdooraderde handen op de rand van de mand en kijkt me, voor het eerst, recht aan. 'Ik heb gewoon een hekel aan die dingen. Ze leiden af van wat er echt toe doet.'
'Wat bedoelt u met wat er echt toe doet, oma? Ik bereik met dit ding meer mensen dan u met een gewone telefoon.'
De flikkering in haar ogen vertelt me dat ik te ver ben gegaan. Dat is dan maar zo. Ik heb geen zin om in de vorige eeuw vast te roesten.
'Je maakt daarmee misschien wel sneller contact, maar wat als je iemand in levenden lijve nodig hebt? Zijn diezelfde mensen er dan ook voor je?'
Er gaat een rilling door me heen. Oma weet dondersgoed dat geen van mijn vriendinnen na de dood van pa is langsgekomen om te vragen hoe het met mij was. Ik zou kunnen zeggen dat ik het mobieltje nodig heb om aan de kilte in dit huis te ontsnappen, alleen zijn de rapen dan echt gaar.
Oma is met de pan naar het granieten aanrecht gelopen. Ik verwacht dat ze gaat zeggen: 'Ik heb je iets gevraagd, komt er nog wat?' Dat is niet zo. Ze zegt iets anders.
'Ik weet dat je me ouderwets vindt. Toch kan ik je verzekeren dat ik het verleden zou uitgummen als dat kon. Het laat zich alleen niet verjagen. Daar kom jij vroeg of laat ook nog wel achter. Ik hoop dat je beseft dat ik het beste met je voorheb, dus als je die berichten per se moet lezen, doe dat dan nu. We gaan om twaalf uur eten.'

Verrast door deze onverwachte mildheid gris ik mijn jas van het haakje in de bijkeuken en loop naar buiten. De klinkers in de nauwe doorgang tussen het woonhuis en de grote schuur zijn door de inmiddels voorbij gewaaide regenbui spekglad. Weer zie ik mezelf als klein meisje aan de hand van mijn vader het talud naar de dijk oprennen. 'Voorzichtig, moppie, nieuwe knieën zijn niet te koop.'
Vlak voor ik op de dijk ben, sluit ik mijn ogen. 'Dan is de verrassing groter,' zei pa altijd. Dat klopt. Door de harde wind is de rivier zo onstuimig dat de golf, die met veel geweld tegen de betonnen diepwand slaat, me toch nog onverwacht met duizenden druppeltjes overlaadt. Ik trek de capuchon over mijn hoofd en haal mijn mobiel tevoorschijn.
Naast de flauwe grappen in de groepsapp van school is er geen nieuws. Ik zie ook geen nieuwe hartjes op Instagram terwijl ik mijn selfie best gaaf vind.
Ik stap opzij om de kwieke oude man, die ik in het verleden wel eens met opa heb zien praten, voorbij te laten gaan, maar hij stopt en stapt van zijn fiets.
'Goedemorgen, jongedame. Jij bent er toch een van Ooms?
'Ja, ik ben de dochter van Andries,' zeg ik, misschien iets te kortaf. Ik heb het niet zo op met mensen die

vervolg Erfenis©

van alles van me willen weten.
‘Als ik het niet dacht. We hebben elkaar wel vaker gezien, maar nooit gesproken. Weet je wel dat ik ooit bij jouw oma en opa in de klas heb gezeten? We waren vrienden tot jouw vader zich van het leven beroofde. Verdriet doet vreemde dingen met de mens.’
‘Ja, dat is zo,’ zeg ik met een stem die raspt alsof ik een beschuitje heb gegeten. Waarom peutert deze man aan een wond die de zijne niet is? Hij kijkt naar me alsof hij antwoord verwacht. Om duidelijk te maken dat ik niet voor dit soort praatjes in de stemming ben, kijk ik weer op mijn mobieltje.
De man zwaait zijn been over het zadel. ‘Sorry, dat ik je lastig viel. Het was fijn je even te spreken. Doe je oma de groeten.’ En weg is-ie.
Ik kijk hem na. Als er nog slechts een stip van hem over is, bedenk ik dat ik had kunnen vragen of hij mijn moeder heeft gekend. Vreemde mensen kunnen soms verrassende dingen over iemand zeggen. Ik draai me om naar het water en staar met een hoofd vol verwarrende gedachten naar de binnenschepen die zich door niets van de wijs laten brengen.
Als het tijd is om terug te gaan, loop ik langzaam naar beneden. Vanaf het talud is goed te zien hoe verwaarloosd het woonhuis en de schuur eigenlijk zijn. Ook het akkertje waarop oma, ter nagedachtenis aan opa, nog wat hennep verbouwt, ligt er verloren bij.

In de bijkeuken komt de geur van bloemkool, gekookte aardappelen en draadjesvlees me tegemoet. Ik hang mijn jas op het haakje en zet me schrap voor de volgende preek.
Oma zit aan de gedekte tafel met een voor haar doen ongewoon zachte blik in haar ogen.
‘Hallo oma, ben ik nu wel op tijd?’
‘Ja, nu wel. Alleen nog even je handen wassen.’
Ik schuif met vochtige handen achter mijn bord en wacht geduldig tot oma haar ogen weer opendoet.
‘Dank voor deze spijzen, amen. Schep maar op, Emma, er is genoeg.’
Ik schep mijn bord vol. Tussen het geworstel met het draadjesvlees door merk ik dat oma ademt alsof ze een kar met vierkante wielen moet voortduwen en in de aardappels op haar bord prikt alsof ze alsnog wil controleren of ze gaar zijn. Ik verslik me als ze plotseling begint te praten.
‘Voordat ik er niet meer ben, moet het een en ander geregeld worden.’
Wat nu weer.
‘Het meest logische zou zijn dat dit huis en alles wat er omheen staat van jou wordt. Opa heeft alles betaald, dus daar heb je geen zorgen over. Alleen is er vroeger iets gebeurd wat dat besluit bemoeilijkt.’

Ik leg mijn vork neer.
Stilte.
Gekrijs van een meeuw.
Stilte.

Als ze eindelijk verder gaat, stop ik met kauwen om te kunnen horen wat ze zegt.
‘In mijn tijd mocht je alleen met een jongen naar bed als je zijn ring droeg. Aangezien mijn gezondheid hard achteruitgaat, vind ik het belangrijk dat je weet dat ik zwanger was van een andere man toen ik met opa trouwde. Jij bent de eerste aan wie ik dit vertel. Misschien was alles anders gelopen als je vader dit had geweten. Nu is jouw moeder bij hem weggegaan omdat hij tijdens haar zwangerschap met andere vrouwen naar bed ging.
In mijn hoofd zit een ruis die luider wordt naarmate het tot me doordringt dat mijn vader altijd zei dat hij mijn moeder heeft verlaten om mij voor haar en haar zware postnatale depressies te beschermen. Als het waar is wat oma zegt, wees ik mijn moeders herhaalde verzoeken om contact ten onrechte af!
‘Je vader was bang dat je hem nooit meer zou willen zien als je de waarheid wist. Het werd hem te veel toen hij erachter kwam dat zijn ex-vrouw door jouw

vervolg Erfenis©

afwijzingen in een psychiatrische inrichting was beland.'
De pijn die me overvalt is zo scherp en intens dat ik me toch weer vastklamp aan wat mijn vader me vertelde. 'U liegt oma. U zegt dit alleen om uw eigen paadje schoon te vegen.'
De trieste blik waarmee ze naar me kijkt, verwart me nog meer.
'Ik weet dat ik je hiermee overval, Emma. Je mag ervan denken wat je wilt. De waarheid komt vroeg of laat toch wel bovendrijven. In dat licht bezien is het beter dat ik je ook meteen vertel dat je de echte vader van Andries vanmorgen op de dijk hebt ontmoet.'

Mijn stoel valt op de grond en ik stop pas met rennen als ik bij mijn vroegere schuilplaats achter de hoge rododendron ben. Het is er klam en vochtig en ik heb geen idee waar ik moet beginnen met nadenken. Wat als oma heeft besloten dat ze schoon schip wil maken voor ze doodgaat? Dan ... dan is alles wat mijn vader over mijn moeder heeft verteld, gelogen. Bij die gedachte krijg ik het zo koud dat ik terugga. Naast de bijkeuken staat het rek waar de klompen van opa nog altijd aanhangen. Daarnaast hangen nieuwere. Ik weet meteen van wie ze zijn. Tot op het bot getergd, duw ik de keukendeur open. Oma staat nog steeds bij het aanrecht.

'Verdomme oma. U hebt alles waar ik in geloofde van me afgenomen. Weet u hoe het voelt om nooit meer iemand te kunnen vertrouwen? Waarom zegt u niet dat de man op de fiets bij u langskomt als ik op school zit? En maar beweren dat mensen oprechter met elkaar moeten omgaan. Wat mij betreft steekt u dit huis en alles eromheen in de fik, zodat al die leugens in rook opgaan. Ik ben daar niet meer bij want ik ga.' Na een laatste blik op de vrouw die me heeft grootgebracht, smijt ik de deur dicht. ■

verhaal Omen©

Nikita Vlamilov

Nikita Vlamilov is, dat zagen jullie al, een pseudoniem. Natuurlijk heet hij/zij/hun niet Nikita. Op raadselachtige tijden stormt deze onverlaat de Hostwritersburelen binnen, nog wel zonder zijn/haar/hun voeten te vegen en smijt dan een stapel A4'tjes neer. Daarna grist hij/zij/hun de wodka uit Mili's bureaula, schenkt zichzelf een flinke neut in, in wat voorhanden is. (De laatste keer Mili's lievelingsmok met een rokend doodshoofdje erop). Hij/zij/hun drinkt gulzig en keilt dan de kelk tegen de muur waarna hij/zij/hun stampend weer gaat. Misschien, hopelijk, nu we zijn/haar/hun verhaal publiceren, blijft hij/haar/hun weg …

De lente diende zich vals aan. Zonovergoten dagen die je zin gaven om die aartslelijke bermuda uit de mottenballen te halen en eenmaal buiten, werd je zowat in tweeën gesneden door een bijtende oostenwind. Achter glas zag het er nog acceptabel uit, vandaar dat Geert achter het glas bleef zitten.

De vroege bloeiers in de tuin trokken zich van die dwaling niets aan. Sneeuwwitte krokussen wenkten naar de gele narcissen in de verte, verlegen rode tulpen keken steels, wiegend van genot naar de welriekende paarse hyacinten. Het was een drukte van jewelste in de tuin, zeker toen een eksterkoppel het op zijn heupen kreeg van een vadsige duif die niet ophield mevrouw ekster het hof te maken. Geert bekeek het allemaal vanachter het beschuttende glas. Hij had een verrekijker rond zijn nek waar hij af en toe door keek. Soms stelde hij 'm scherp in de hoop de buurvrouw in peignoir te zien, glijdend van de badkamer naar de keuken. Alleen de buurman kwam in beeld die, in zijn uitgelobberde onderbroek, zich onbeschaamd krabbend aan zijn kruis, een brik sinaasappelsap aan zijn mond zette. Na een tijdje gaf Geert er de brui aan. De plicht riep, hophop aan het werk.

Hij opende zijn mail en keek naar het aanbod waaruit hij zijn keuze maakte. 'Let's Stick Together', een online bedrijf gespecialiseerd in relatiegeschenken, had een opdracht. Een stuk of twintig tekstjes over USB-sticks die je kon versieren met je bedrijfslogo. *Schrijf een wervende SEO-tekst, haal voorbeelden aan waarom een USB stick een ideaal gadget is om je bedrijfslogo op te zetten. Let erop dat de keywords natuurlijk worden verwerkt in de tekst. Informele en vriendelijke stijl, spreek de klant aan met jij of je. Maak correct gebruik van de Nederlandse taal, let op spelling en grammatica en het juiste gebruik van interpunctie. Graag tussenkoppen. Geen html-code.* Geert staarde zo lang naar het scherm

vervolg Omen©

dat zijn ogen brandden, zuchtte diep en opende zijn tekstverwerker.

Dimitri, sinds een jaar of drie postbode met een vaste route in dezelfde gemeente waar Geert aan broodschrijverij deed, sprong gezwind op zijn fiets, viel bijna om door het gewicht van de drie uitpuilende postzakken, grinnikte om zijn onhandigheid en ging op de trappers staan. Hij besloot er vaart achter te zetten. Om twee uur wilde hij terug in het depot zijn. Gisteren was zijn langverwachte postpakket uit Polen aangekomen met de modeltrein waar hij al jaren naar op jacht was: een Benelux loc 1190 uit 2009! Gelukkig was zijn fiets uitgerust met een elektrische hulpmotor en stond de batterij op honderd procent. De zon zorgde voor een aanhoudende grijns op zijn Slavische trekken, de kou was een lachertje.
Hij die in zijn jeugd buiten ging pissen bij minus 35 graden, het zou wat. Hij kwam uit een familie van *nashe zdoróvje* brullende berentemmers, een telg uit een roemrucht geslacht van koelakken die de Holomodor overleefd hadden en dankzij de ijzeren vuist van Stalin gehard waren om overal ter wereld te floreren. ‘Je moet je miserie omhelzen,’ zei zijn grootvader altijd. ‘Als God je beproeft, heeft Hij een boontje voor je’ waarna de knoestige oude Rus met harde hand een orthodox kruisteken sloeg over zijn in ontzag opkijkende kleinkind dat nog liever zijn tong afbeet dan in tranen uit te barsten. En kijk, vele jaren later verdeelde Dimitri de post in een vredig dorpje, had hij een eigen huis, een vrouw, drie kinderen, een minnares en een benijdenswaardige verzameling modeltreinen die een klein fortuin vertegenwoordigden. Het leven was goed. *Nashe zdoróvje!*

Geerts werk vlotte niet. Steeds werd hij afgeleid en moest hij zich tot de orde roepen wanneer hij zich betrapte op door-het-raam-staarderij. Hij was lichtelijk onrustig. Een vaag voorgevoel, een omen. Ooit had hij de films ‘The Omen I, II, III en IV’ gezien, alsook de remake van het origineel, ‘The Omen 666’. Een omen was slecht nieuws en dan werd het tijd voor een kop koffie, wat geslenter door de tuin en een slecht gerolde sigaret. Vandaag kon dat niet, het was te verrekte koud. Hij stond op, frunnikte met een vloeitje en te droge tabak, zette koffie en bleef aan het tuinraam staan.

De inhoud van de postzakken deed zijn best Dimitri van zijn zonnige humeur af te brengen. Sinds kort werden pakjes die door de brievenbus konden, niet meer gebracht door de koerierdienst van de post, maar meegegeven aan de postbodes waardoor ze een pak zwaarder de weg op moesten. Ze kregen dan wel een elektrische fiets ter compensatie, leuk was het niet.
Hij zette zijn fiets tegen de muur ter hoogte van de Kolveniersstraat 16 en controleerde de naam onder de bel. Moelaerts Geert, dat was ‘m. Door de brievenbus of niet; dit pakje was aangetekend verzonden en de ontvanger moest ervoor tekenen. Hopelijk was de snuiter thuis en verloor hij niet te veel tijd met deze onzin. Dimitri drukte lang en nadrukkelijk op de bel.

Geschrokken door het kabaal, morste Geert koffie op zijn slecht trekkende sigaret. Argwanend keek hij door de gang en zag het donkerblauwe postbodesilhouet achter het melkglas van zijn voordeur staan. Een aangetekend schrijven? Een vergeten rekening? Hij trok de deur open en staarde in het ronde, blozende gezicht van Dimitri.
‘Dag postbode. Slecht nieuws?’
‘Geen idee, meneer Moelaerts.’ Dimitri stak het pakje en het ontvangstbewijs onder Geerts neus. ‘Hier tekenen alsjeblieft.’
‘Ik heb niks besteld.’
‘Nou, toch is het uw naam en uw adres dat erop staat.’
‘Ik teken niet voor iets wat ik niet besteld heb.’

vervolg Omen©

Even was Dimitri uit het veld geslagen, dan toverde hij zijn meest toegeeflijke glimlach tevoorschijn. ‘Teken nou maar, meneer. U kunt het nog altijd terugsturen. De afzender staat erop.’
‘Wie is de afzender?’
Dimitri draaide het pakje om. ‘Ene Irene.’
‘Ken ik niet. Heb ik nooit iets bij besteld. Neem het maar mee terug.’
Dimitri zag zichzelf in de weer met onnodige administratie die minuten van zijn gewonnen tijd gingen kosten. En dat terwijl die vent gewoon thuis was. *Mudak*!
‘Meneer, teken nou gewoon en stuur het retour, ongeopend en ongefrankeerd. Iedereen tevreden.’
‘Wie weet zit er wel vergif in. Je hoort van alles.’
De postbode was door zijn geduld heen. ‘Meneer, dat is mijn probleem niet. Ik heb een pakje, op adres. U bent thuis. Ik geef, u tekent. Klaar. Kom op nu.’
‘Ah, is dat de veelgeroemde klantvriendelijkheid van de nationale post. Mag ik je naam, meneer de postbode?’

Dimitri, tot het uiterste getergd, griste een pen uit de borstzak van zijn gevoerde bedrijfsjas, zette een kruis op het ontvangstbewijs en keilde de doos de gang in. Onder het uiten van Russische krachttermen zwaaide hij met zijn vuist onder de wit uitgeslagen neus van Geert, sprong op zijn fiets en pedaleerde woest weg.

Verbouwereerd staarde Geert hem na, keek links en rechts de straat af en merkte dat niemand getuige was geweest van deze aanslag op zijn persoonlijke integriteit. De verontwaardigde zinsneden buitelden door zijn hoofd en hij kon niet wachten zijn ongenoegen aan zijn tekstverwerker toe te vertrouwen om die gestampte doerak van een postbode aan te klagen bij zijn superieuren.
Hij gooide de deur dicht, keek naar het pakketje dat midden in de gang lag en dacht weer aan zijn onzalige voorgevoel. Dit keer was zijn omen niet onbestemd, het lag hem verdomme kwaadaardig aan te staren. Hij was er zeker van dat hij het niet besteld had om de eenvoudige reden dat hij nooit iets bestelde op internet. Wat zou het zijn? Een of ander promopakketje? Iets van Artsen Zonder Grenzen? Of van de Liga van Mondschilders? Hij pakte het op en ging voor zijn computer zitten.
Langzaam zakte zijn hartslag. Die zak van een postbode zou een flinke reprimande krijgen, zo veel was zeker. Hij wilde beginnen aan zijn vlammende epistel … en stokte. Het pakje naast het scherm smeekte erom ontdekt te worden. Met een diepe zucht gaf hij zich gewonnen, zijn nieuwsgierigheid won het van zijn wantrouwen. Kijken kan geen kwaad, hield hij zich voor. Bovendien, als hij wist wat erin zat, had hij een extra argument de post te beschuldigen van rommel waar hij niet om gevraagd had.
Secuur opende hij het pakje, ervoor zorgend dat hij het nog kon gebruiken om retour te sturen. Een dun boekje kwam tevoorschijn. Op de kaft een geknakte uitgebloeide, bordeauxkleurige roos op een gifgroene achtergrond, daaronder de titel: ‘Vroege snoei’, geschreven door ene Irene Fluwijn. Met de geruststellende vaststelling dat het hier om een simpele vergissing moest gaan, las hij de achterflap:

‘Vroege snoei’ is een verzameling gedichten van een vrouw die zich na een pijnlijk bewustwordingsproces realiseert dat ze geslachtofferd werd op het altaar van de witte man. In deze tijden van bewustwording omtrent de persoonlijke integriteit, wordt duidelijk dat het rijk van de witte man – eindelijk – over en uit is. Irene Fluwijn doet hier, in rauwe eerlijkheid, letterlijk een boekje open over de tijd dat ze – jong, naïef en smoorverliefd – leefde in een wereld waarin het normaal was dat mannen een grenzeloze macht hadden en zich zaken permitteerden die vandaag de dag absoluut grensoverschrijdend zijn.

vervolg Omen©

Geert keek naar de auteursfoto. Een vrouw, ergens in haar florerende vijftig, niet onaantrekkelijk, met een serieuze blik, starend naar een punt naast de camera. Ze kwam hem vaag bekend voor. Hij sloeg het boekwerkje open en las de handgeschreven opdracht:

Ik bloeide nog niet
Ik geurde nog niet
toch plukte je mij
uit het geknakte riet.

Ik wist nog niet
wat je piet
deed met mij
in het platgedrukte riet.

Mijn leven versjteerd
Mijn puberteit onteerd
Mijn zelfbeeld om zeep
merci, beste Geert.

Met een kreet sloeg hij het boekje dicht en draaide het om. Een koude rilling liep van zijn kruin tot aan zijn stuitje. Die foto … verdomme zeg, dat was Irene Wolsschaerts! Zijn liefje op het gymnasium, nu zowat veertig jaar geleden! Wat gingen we nu krijgen? Hij opende zijn browser en tikte Irene Fluwijn in. Daar, direct prijs.

Fluwijn (pseudoniem) is influencer, denkster en poëet. En vooral en met name 'een mens dat menstrueert'. Als boegbeeld van de MeToobeweging ijvert ze voor bewustwording en doet dat in erg persoonlijk proza. Ze heeft een wekelijkse column in 'Het Vaginaal', het tendentieuze tijdschrift voor de Anale Vrouw.

Het kwam allemaal terug. Hij en Irene Wolsschaerts … Ze had zichzelf gepromoveerd van wol naar fluwijn, de wraakzuchtige muts. Hij herinnerde zich hoe hij haar dumpte. Het was twee maanden 'aan' geweest en ze had er een handje van hem geraffineerd te prikkelen totdat hij, puberale testosteronbom, op ontploffen stond. En dan? Niets! Ze vond het nog 'te vroeg'. Tot die avond dat hij zich niet meer kon bedwingen. Geagiteerd scheurde hij per ongeluk haar onderbroekje. Niet dat er daarna iets onomkeerbaars gebeurde. Nog voor hij zijn opgewonden staat kon bevrijden, verloor deze zijn lading in de verstikkende benauwdheid van zijn knellende jeans. Gênant toch. Hij was boos en beschaamd en zei dat ze moest oprotten. Wat ze deed, huilend en wel.

Hij gooide het boekje op zijn bureau en keek er vol afschuw naar. Zou dat erin staan? Zijn onbeholpen seksuele escapade? God nog aan toe.

Ondanks het akkefietje was Dimitri ruim een half uur voor tweeën klaar. Hij had zelfs nog tijd om een verkapt kusje te gaan innen bij zijn minnares.
'Kom je even binnen, Dimi?'
'Nee schat, geen tijd. Ik moet mijn trein halen.'
'Je trein?'
Dimitri lachte halfzacht, kuste haar en kneep in haar kont. 'Morgen, schatje, morgen. Dag fluwijntje van me.' En weg was hij. ■

verhaal De moraal aan de schandpaal©

Dos Wijnhof & Marc Kerkhofs

Soms valt Twist ten prooi aan totaal ontspoord schrijfgeweld. Dos Wijnhof, die zijn klavier behandelt zoals een kat met een muis speelt, stond op ons verlanglijstje. Wat volgde was een steeds feller wordende correspondentie via e-mail, vaak op het scherpst van de snee. Te mooi om te laten liggen, vonden zowel Dos Wijnhof als Marc van Hostwriters. Uit hun woordenstrijd werd het volgende verhaal gefilterd. Dos resideert in Mheer, waar hij de plak zwaait over een feodaal landgoed. Roem en eer kunnen hem duchtig aan zijn reet roesten. Verder schrijft hij onbeschaamd wellustig. Hij zou boeken moeten uitgeven.

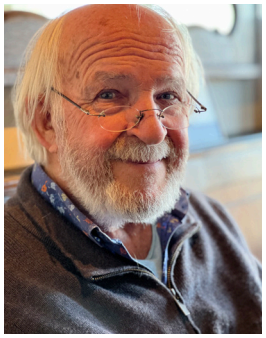

‘Annie, weet jij waar de oplader gebleven is? Gisteren lag hij hier nog op de keukentafel. Ik heb alles afgezocht, maar kan hem nergens vinden.’

‘Waar heb je die voor nodig?’

‘Muts! Ja, waar zou ik die voor nodig hebben?! Mijn laptop moet aan het infuus, er zit nog maar vier procent in en ik ben van plan de hele dag te schrijven. Vandaag wil ik een einde aan mijn boek breien. Ruud begint ongeduldig te worden. In de laatste e-mails laat hij zelfs merken, geïrriteerd te raken. Zijn woorden zijn ook minder vriendelijk. Hij noemde me zelfs plagerig een druiloor. Hij slaat een andere toon aan dan in het begin. Toen prees hij me de zevende hemel in om de zwierigheid van mijn woorden en stond hij hier wekelijks op de stoep om de gedachtekronkels uit mijn merg te trekken, zoals hij schelms opmerkte.’

‘Peer …’ Annie gaat recht tegenover hem zitten en kijkt hem strak in de ogen, ‘ik heb er je al eens eerder op gewezen. Ruud is redacteur en schrijfcoach. Hij heeft al je tussentijdse inzendingen gelezen, maar nog niet één keer van commentaar voorzien. Dat doet hij natuurlijk heel bewust. Hij wil je tijdens het schrijfproces niet hinderen. Wát je schrijft moet zonder obstakels, vanuit de diepste krochten van je ziel naar boven borrelen, is zijn insteek. Hij moedigt je liever aan, dan dat hij nu al gaat zitten schaven. Ruud is ook een charmeur. Heb je gezien hoe hij naar mij kijkt, hoe hij mij met zijn blauwe ogen bepotelt? Ik voel het bijna lijfelijk. Ik word er gewoon verlegen van.’

‘Moppie, nou moet je eens goed naar me luisteren. Ruud herkent mijn weergaloze talent. Laatst, toen we hier met z’n drieën aan de keukentafel zaten, zei hij nog - je hebt het zelf gehoord - dat ik op een literaire goudberg zit, dat ik bij wijze van spreken, de schop of houweel maar in die hoop hoef te stoten, om letterkundige hoogstandjes op te graven. Dat zei hij heus niet om mij stroop om de mond te smeren. Hij heeft het nog niet met zoveel woorden gezegd, hij acht mij in staat om door

vervolg De moraal aan de schandpaal©

te dringen tot de vaderlandse literaire top. Mulisch, Reve en Hermans zullen beven in hun zerken; vooral die pedante Mulisch met z'n haakneus. De goudberg waarop ik resideer, is niet gering; dat heeft Ruud goed gezien. Hij haalde zelfs de Nobelprijs voor de Literatuur aan. Daar heeft hij zijn reden voor.' Peer glimlacht vergenoegd.

'Peertje, jij hebt toch wel in de gaten dat die Ruud somtijds een grapjurk is. Dat zei hij met een vette knipoog naar mij. Ik heb jouw literaire hoogtepunten, die je Ruud gestuurd hebt, ook gelezen. Schandalig dat je het durft. Ze wemelen van de tik- en taalfouten en ze lopen over van clichés. Die heb je niet zelf verzonnen, maar allemaal overgenomen uit het boekje dat je laatst van Loes voor je verjaardag kreeg. 'Parels voor de zwijnen' heet het, geloof ik. Dát is jouw bijdrage aan de Nederlandse Letteren.' Annie kijkt hem meewarig aan en schudt haar hoofd.

'Het is godgeklaagd,' reageert Peer verontwaardigd, 'dat ik elke avond naast je in bed kruip, met je vrij, dat de spaanders van het bed vliegen en dat jij niet in mij gelooft, zoals anderen dat wél doen. Jij hebt geen flauw idee wat literatuur behelst. Hoe kan het ook met je mavodiploma en de Libelle en de Linda overal onder handbereik. Jij bent niet verder gekomen dan t of dt en de tegenwoordige en verleden tijd. In deze fase van mijn schrijven maak ik me om interpunctie en taalfouten niet druk. Het interesseert me eigenlijk geen reet. Dat is werk voor de redacteur, Ruud dus. Ik richt mijn aandacht liever op de inhoud. Daar gaat het uiteindelijk om, dat is waarom je later in de literatuurhistorie wordt geloofd en geprezen. Trouwens … waarom staat jouw bloes altijd een stuk open als Ruud op bezoek komt? En draag je dan je roze bh, waar je tieten voor de helft uitpuilen? Je zit toch niet met hem te flikflooien?! Dat werkt op mijn zenuwen. Hij moet het niet proberen, ik rijg hem overdwars aan het mes, daar is mijn lontje kort genoeg voor. De gluiperd!'

'Peer, lieve knul van mij, wees niet bang en word vooral niet zenuwachtig. Ik gebruik Chanel 5 en mijn roze bh alleen om jouw boek te promoten. Alle beetjes helpen immers. Vergeet niet dat Ruud ook je uitgever is. Het kan geen kwaad hem een beetje te masseren; hij is ook maar een mens van vlees en bloed. Hij moet je boek straks aan de man brengen en de ene herdruk na de andere van de persen laten rollen. Daar heb jij straks geen omkijken naar. Ik ben niet zo literair als jij, maar over mijn kwaliteiten zijn hele boekenkasten volgeschreven, dat weet je toch?! Het is ook jouw lievelingsonderwerp.'

Peer wordt onrustig bij de gedachte dat zijn Annie die tartuffe een inkijk in haar boezem verschaft, ook al is het ten gunste van zijn boek. 'Ik wil dat je in het vervolg een coltrui draagt als Ruud op bezoek komt, anders laat ik hem voor de deur staan, godverju.'

'Peertje, jij bent duidelijk weer eens bipolair. Je stroomt over van de euforie, het gutst je poriën uit.

Je slikt ook al weken je pillen niet meer. En zie wat ervan komt. Je bent je eigen godje weer en je ziet in Ruud een trouwe volgeling. Het wordt hoog tijd dat je hem inlicht over je goddelijke status van dit moment. Je kunt je vast nog wel herinneren hoe je hemelrijk de vorige keer in elkaar sodemieterde. Wekenlang heb je toen in coma en aan het infuus gelegen.'

'Die klotepillen heb ik niet nodig, die verwoesten mijn brein en creatief vermogen. Die stoppen ze vol met chips en de AIVD zorgt er dan voor, dat ik kritiekloos, als een zombie aan de keukentafel voor me uit blijf zitten staren. Die zooi slik ik nooit meer.'

Peer spuugt van afschuw naast zich op de keukenmat.

'Zal ik een afspraak maken met je psych? Ik ga wel met je mee. Je hoeft niet bang te zijn.'

'Annie, hou op met je gezever, jij weet net zo goed als ik, dat mijn psychiater ook op de loonlijst staat van die veiligheidsdienders. Dat zooitje speelt allemaal onder één hoedje. Die spelen elkaar de bal toe en verdienen er bakken geld mee. Toevallig dat ik ooit bij zo'n halve

vervolg De moraal aan de schandpaal©

zool terechtkwam, de eerste en enige keer dat ik de kluts kwijt was. Toen zagen ze in mij een waardevolle cliënt. Mij niet gezien, ik kap ermee,' lucht Peer zijn gemoed met een wegwerpgebaar. 'Zoals je weet, heb ik dit proces uitvoerig beschreven in 'De Moraal aan de Schandpaal.' Peer graait nog eens onder en achter de spullen op tafel, op zoek naar zijn oplader.

'Dat is ook zoiets, Peer, die titel van je boek,' onderbreekt Annie hem, 'die heb je om de soepele eindrijm gejat uit 'Dichten doe je zo,' van Schotanus. Hij dekt bij lange na niet de inhoud van je boek. Daarin komen de woorden moraal en schandpaal niet één keer voor. Je beschrijft vooral uitgebreid ordinaire seksscènes. Het is daarom niet verwonderlijk dat Ruud op mij geilt als hij zogenaamd je spitsvondige vocabulaire uit je merg komt zuigen.'

Peer, al opgefokt door de conversatie, komt door deze opmerking op stoom. Hij krijgt een spontane aanval van jaloezie. 'Jij vuile teef', schreeuwt hij en met zijn één meter negentig buigt hij over de keukentafel en met zijn vlakke hand slaat hij Annie vol op haar bakkes. Haar bril dendert op de stenen vloer. 'Hou onmiddellijk je waffel, met al je gezaag en ga eindelijk je aanrecht eens opruimen, ik ben het zat met jou.'

Annie staat perplex. In geen maanden maakte ze zoveel agressiviteit van Peer mee. Ze huilt en jammert, raapt haar bril op en helemaal van streek vlucht ze de keuken uit. De voordeur wordt met een smak dichtgegooid en Peer hoort haar wegrijden.

Peer vloekt: 'Godverdomme, waar is dat snoer toch gebleven?' Hij gaat weer op onderzoek uit en vindt de oplader achter de verwarming. Zijn laptop gaat aan het net en hij rammelt op het toetsenbord, het slot van zijn magnum opus tegemoet.

***

Ruud krimpt in elkaar als hij de ontredderde Annie aan zijn deur ziet staan. Ze kijkt naar hem op met anderhalve oogopslag en een golf medelijden stroomt door zijn lijf, tot aan de zenuwknoop van zijn vermeende g-spot. Hij spreidt zijn armen uit en huilend rolt ze zich op tegen zijn borstharen.

'Gut, kind toch, wat is er gebeurd? En zeg nu niet dat je tegen een kastdeur gelopen bent.'

Ze schudt het hoofd. 'Peer … hij zit weer in die fase. Manisch als een bronstige capibara. Nog nooit heeft hij zijn hand naar me opgeheven, tot vandaag. Ik herken hem niet meer.'

Ruud streelt over haar haren en snuift de geur op van verse champignons. Ze duwt hem van zich weg en gaat op de bank zitten. 'Heb je koffie? Of nee, doe maar een cognac.'

Ruud struikelt bijkans over zijn voeten om een tulpglas te pakken en giet er een royale bel in. Dit kan interessant worden; Annie kan niet tegen alcohol. De laatste keer dat ze boven haar theewater was, zo herinnert hij zich levendig, zong ze 'Er staat een paard in de gang' op de eettafel bij haar thuis, waarbij ze met haar borsten de maat aangaf. Ruud voelt roeringen in zijn regionen.

Annie neemt een flinke slok en zet het glas met een klap op de salontafel. 'Allemaal jouw schuld. Je hebt zijn kop gek gemaakt. Hem vergelijken met Reve en Mulisch, jezus Ruud, je kent hem toch?'

'Wat bedoel je met manisch, schat? Hij is toch niet bipolair?'

'Bipolair als een winteraardbei, vriend. En zeg nu niet dat je dat niet doorhad. Wat hoop je hiermee te bereiken? Dat zijn gedrocht 'De Moraal aan de Schandpaal' getuigt van een literaire mijlpaal? Wees eens eerlijk: heb je het zelf wel eens gelezen? En waarom reageer je nooit? Hij blijft maar doorwroeten aan dat misbaksel. Peer denkt dat je hem op handen draagt. Is dat wel zo? Of lach je hem gewoon vierkant uit?'

Ruud voelt zich in het nauw gedreven. Hij las ooit de eerste kladversie van 'De Moraal aan de Schandpaal', vond het getuigen van ongeremd schrijfplezier, meer ook niet. Wie had kunnen denken dat die stofjas het zou afwerken. Godverdomme zeg. Hij besluit open

vervolg De moraal aan de schandpaal©

kaart te spelen.
‘Annie, luister. De eerste keer dat Peer contact met me opnam, werd ik overrompeld door zijn losgeslagen schrijfstijl. En hij leek me gewoon een toffe peer.’ Dat het hem vooral te doen was om zijn veel jongere echtgenote, laat hij stijlvol achterwege. Dat kan later nog aangeroerd worden. Eventueel. Hopelijk.
‘Ik wilde hem gewoon aanmoedigen, Annie. Door hem te zeggen dat hij op een literaire berg goud staat en Reve en Mulisch en die andere, hoe heet-ie …’
‘Hermans.’
‘Ah, Toon …’
‘Nee, zak, W.F., die echte.’
‘Nou ja, ik wilde het heilige vuur oppoken.’ Hij zwijgt en houdt de fles cognac omhoog. Annie schudt het hoofd en staat rechtop.
‘Kom.’
‘Kom?’
‘Mee naar huis. Jij gaat ervoor zorgen dat mijn Peer weer met beide voetjes op de grond staat.’
‘Maar …’
‘Maar wát? Dacht je dat ik mij als een gekneusde tomaat in je gespreide groentebedje wil nestelen? Droom lekker verder. Peer en ik zijn zee en strand, lichaam en ziel, ader en goud. Jij gaat hem eerlijk zeggen dat je zijn boek publiceert én redigeert én je het wit uit je ogen voor hem promoot, zowaar ik Annie heet. En als zijn boek wordt afgekraakt door de critici, zul jij de gebeten hond zijn. Begrepen? En als je nog één keer in mijn decolleté loert, zal ik mijn tweemeter jaloers alfamannetje op je afsturen, hij is toevallig in de juiste stemming nu. Kom, schop die geblokte pantoffels uit en wees een vént.’■

Buitenbeentjes

De mensheid is een merkwaardig ras. Ze brengt genieën voort als Einstein en Bach en slaagt er tegelijkertijd in een 'encyclopedie van de domheid' gevuld te krijgen. Over domheid lezen we elke dag wel in de nieuwsmedia wereldwijd, over spitsvondigheid en genialiteit veel minder. Grasduinen in biografieën is een boeiende bezigheid, je komt wat tegen, zoals hieronder blijkt.

Rambo

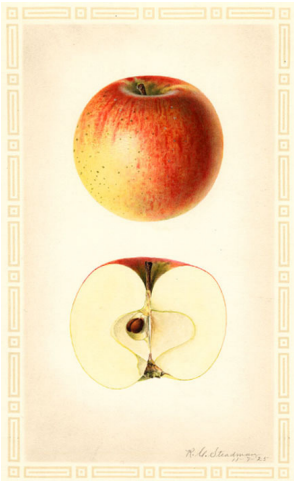

Weinigen zullen het beseffen en de ware fans van het personage zal het een doorn in het oog zijn: Rambo, de held uit de 'First Blood'-film en de aftrap van een reeks vervolgen, heeft zijn naam te danken aan een … appelsoort. David Morrell, auteur van het boek 'First Blood' waarop de film is gebaseerd, brak zich het hoofd over een gepaste naam voor zijn romanpersonage. Op een dag kwam mevrouw Morrell thuis met een kilo appelen en de auteur vroeg haar hoe de soort heette. 'Rambo,' zei ze. Morrell proefde het woord en vond dat het smaakte naar een Vietnamveteraan. De rest is (film)geschiedenis.

Wil je succes? Zoek een vijand

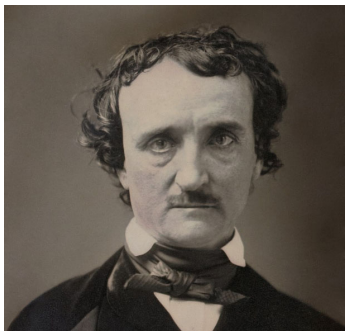

Edgar Allan Poe, zowat de vader van de gothic novel en bij leven een merkwaardig man, vond in Rufus Wilmot Griswold zijn grote promotor. Niet omdat laatstgenoemde hem de hemel inprees, integendeel. Redacteur, dichter en criticus Griswold vond de stijl van de Amerikaanse schrijver maar niets en boorde hem de grond in. Daarbij ging hij zelfs zo ver feiten te verdraaien en brieven te vervalsen. Griswold was in zijn tijd bekender dan Poe en van de weeromstuit werd het publiek nieuwsgierig naar de auteur op wie Griswold zijn giftige pijlen afvuurde. Hij werd er mede door bekend. Het hek was helemaal van de dam toen Griswold onder het pseudoniem Ludwig een overlijdensadvertentie plaatste na de mysterieuze dood van Poe, die nog tot vandaag gelezen wordt. Poe verkoopt nog altijd. En Griswold … wie, zegt u?

vervolg Buitenbeentjes

Zo kan het ook

Timothy Dexter zal bij weinigen de wenkbrauwen doen fronsen, toch verdient deze Amerikaanse extravagante zakenman en schrijver onze aandacht, al is het maar om een lastig probleem voor sommige schrijvers op te lossen. De man schreef in 1802 een autobiografie boordevol fouten en zonder interpunctie. Voor dat wapenfeit kreeg hij heel wat verontwaardigde reacties van lezers. Dexter, even praktisch als excentriek, loste het op door bij de tweede druk (ja, die kwam er!) een aantal pagina's toe te voegen met leestekens. Onderaan die pagina vroeg hij de lezers naar eigen inzicht de leestekens op hun juiste plaats te zetten. Tenslotte – je bent zakenman of je bent het niet – blijft de klant koning, nietwaar?

Haat-liefdeverhouding

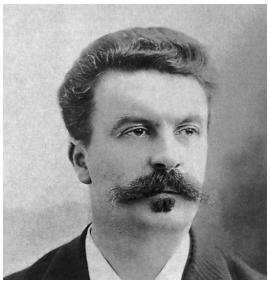

De Franse schrijver Guy de Maupassant was niet echt het zonnetje in huis. Het leven was voor hem 'een avontuur zonder doel'; de mens 'een beest nauwelijks beschaafder dan de andere'. Een van de talloze dingen die hem irriteerde, was de Eiffeltoren. Toch trof je hem vaak aan in het restaurant van het beroemde monument. Gevraagd naar het waarom van deze toch wel inconsequente daad, antwoordde de schrijver dat het de enige plek was in Parijs waar die vermaledijde toren zijn uitzicht niet bedierf.

Gewiekst

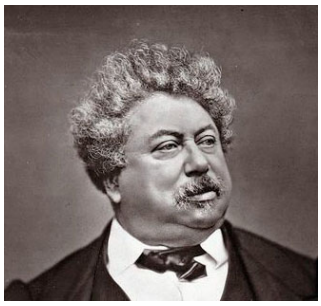

Naast begiftigd te zijn met een levendige fantasie en een zwierige pen, beschikte Alexandre Dumas tevens over een gewiekst zakentalent. Ten tijde dat hij 'De drie musketiers' schreef in de vorm van een feuilleton in een krant, bepaalde het contract met de uitgever dat het manuscript per regel in plaats van per woord werd betaald. Om die reden liet Dumas het personage Grimaud, de dienaar van Athos, spreken in korte zinnen en hem zowat iedere vraag beantwoorden met 'ja' of 'nee'. Het vervolg van 'De Drie Musketiers': 'Twintig jaren later' werd per woord betaald en werd Grimaud een stuk spraakzamer.

Wie niet rijk is, moet slim zijn

Over François Rabelais, de vrolijke, spitante 15de eeuwse schrijver die leefde volgens zijn eigen wetten, doen heel wat verhalen de ronde. Een kostelijk verhaal heeft inmiddels de status van legende bereikt en of het authentiek is, laat ik hier in het midden. Het illustreert in ieder geval de status van de man aan wie dit werd toegedicht. Rabelais was krap bij kas en hij moest van Lyon naar Parijs reizen. Hij verzon drie tassen klaar te maken met daarop de inscripties 'gif voor de koning', 'gif voor de koningin' en 'gif

vervolg Buitenbeentjes

voor de troonopvolger'. Deze drie tassen liet hij op een opvallende plaats achter in zijn hotelkamer. De hoteleigenaar vond de tassen en meldde het onmiddellijk bij de autoriteiten. Rabelais werd gegrepen en onder escorte naar de Franse hoofdstad gebracht, rechtstreeks naar koning Frans I, waar over zijn lot werd beslist. In de pakjes met het zogenaamde gif in iedere tas, bleek suiker te zitten die Rabelais meteen met een glas water opdronk. Vervolgens legde hij aan de koning uit hoe hij in een mum van tijd van Lyon naar Parijs had kunnen reizen …

De grote verdwijntruc

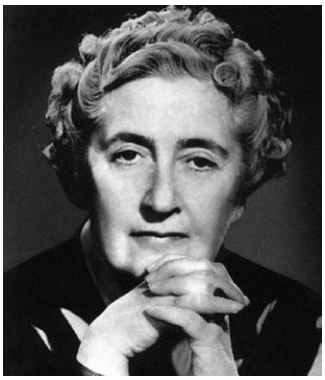

Over het hoe en het waarom van de mysterieuze verdwijning van Agatha Christie is al veel inkt gevloeid. Tien dagen verdween de schrijfster waarover ze nooit opheldering gaf. Haar auto, met wat kleding en een rijbewijs, werd aan de rand van een steengroeve aangetroffen, vlak bij Guildford. Politie en duizenden vrijwilligers zochten het hele land af naar de verdwenen auteur. Onder hen bevond zich Arthur Conan Doyle, de geestelijke vader van Sherlock Holmes. Wie dacht dat de auteur dezelfde methodes gebruikte als zijn scherpzinnige schepping, kwam echter bedrogen uit: Doyle bezocht een medium aan wie hij de handschoen van Agatha Christie gaf. Sir Arthur Conan Doyle was een vurig aanhanger van het spiritisme.

Zo gek nog niet

In de laatste jaren van zijn leven werd Ernest Hemingway depressief en prikkelbaar. Bovendien was hij ervan overtuigd dat hij in de gaten werd gehouden door FBI-agenten die hem overal volgden. Meerdere keren werd de schrijver behandeld in een psychiatrische kliniek. Hij had dan de gewoonte zijn vrienden te bellen met de mededeling dat er insecten op de afdeling waren geplaatst die hun gesprek afluisterden. Hij werd behandeld met elektroshocks waardoor hij het vermogen verloor te schrijven en zijn gedachten te formuleren. Uiteindelijk, op 2 juli 1961, schoot Hemingway zichzelf dood met een pistool in zijn huis. Een paar decennia later werd een officieel onderzoek ingesteld naar de FBI over de zaak van de schrijver. De conclusie luidde: hij werd gevolgd en afgeluisterd, ook tijdens zijn verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis omdat de autoriteiten hem verdachten van subversieve activiteiten met betrekking tot Cuba.

Bescheidenheid

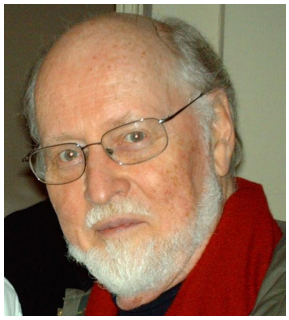

Complimenteren is een kunst, en een subtiele beoefenaar daarvan is Steven Spielberg. Deze liet de eerste versie zien van zijn monumentale Schindler's List aan zijn vaste huiscomponist, John Williams. Williams, die eerder de filmscores schreef voor Stars Wars en de Indiana Jones-cyclus, was danig onder de indruk. 'Je hebt een betere

vervolg Buitenbeentjes

componist nodig dan ik voor deze film,' zei de van zijn sokken geblazen muziekschrijver. 'Ik weet het,' zei Spielberg, 'maar ze zijn allemaal dood.'

Slimme Bob

Het 'systeem' gebruiken om het om de tuin te leiden, een kolfje naar de hand van Bob Marley. De reggae-koning. Op zijn succesnummer No Woman, No Cry, dat de internationale hitlijsten beklom in 1975, en een tweede keer in het VK in 1981, staat de naam Vincent Ford als songwriter vermeld. Gespeculeerd wordt dat dit een poging was een contract met Cayman Music niet na te komen. Marley begreep echter dat zijn muziek zichzelf zou overleven en dat het geld zou blijven binnenstromen. Vincent Ford was helemaal geen muzikant; hij bezat en exploiteerde een gaarkeuken in Trenchtown, de geboorteplaats van Marley, om de behoeftigen te ondersteunen. Door Ford als songwriter op dit nummer te vermelden, zorgde Marley ervoor dat Ford royalty's zou blijven ontvangen. Op die manier kon de gaarkeuken openblijven en de gemeenschap van Marley en Ford ten goede komen. No Woman, No Cry is geëerd met plaats 37 in de Rolling Stone's 500 Greatest Songs of All Time. Wees er dus maar zeker van dat de royaltycheques nog steeds binnenkomen, zelfs na het overlijden van Vincent Ford in december 2008. De gaarkeuken bloeit nog tot op de dag van vandaag. Elke keer dat deze klassieker op de radio wordt afgespeeld of online wordt gestreamd, komt dat ten goede aan de mensen in nood in Trenchtown. Bob Marley is zeker nooit een van de Top 10 rijkste muzikanten ter wereld geworden, maar zijn bijdragen aan zijn gemeenschap zijn nog steeds enorm. ■

TWIST: de serie

Digitale boeken-plank

Iedere hedendaagse lezer heeft intussen, naast een uit de kluiten gewassen boekenkast, tegenwoordig ook een digitale tegenhanger. Door de ene verguisd, door de andere de hemel ingeprezen, heeft het eboek en bij uitbreiding de digitale literatuur zich een plaats veroverd bij de leesliefhebbers, tot spijt van wie het benijdt.

Dat wij, Hostwriters, deze virtuele boekenplank kunnen aanvullen met onze eigen creaties, vervult ons met enige trots. Inmiddels verschenen er zeven Twists: zes kwartaaledities en een themanummer, zoals je hiernaast kunt zien:

vervolg TWIST: de serie

De auteurs die we mochten verwelkomen in deze nummers zijn:

- André Van Butsel
- Elyse van der Roer
- Johan Redant
- Johan Klein Haneveld
- Frans van der Eem
- Sonn Franken
- Nel Goudriaan
- Roland Bergeys
- Suzanna Esther
- Jaap Ferwerda
- Wouter Springer
- Aaltje van Wieringen
- Henk Witjes
- Tony Coppo
- Caroline Nelissen
- Dos Wijnhof

Zelf durfden - en durven - Mili en ik er ook al eens een verhaal tussen zetten, soms onder een pseudoniem ...

Geef toe, een lijstje waar je wel stil van wordt. Bovendien vergastte Roland Bergeys ons op een lading oorlogsverhalen waaraan het themanummer TWIST 40-45 werd gewijd. Een project waar de auteur zijn hart en ziel instak en dat wij met het gepaste eerbetoon publiceren.

Alle nummers zijn terug te vinden op deze link en wie doorheen onze site op ontdekking gaat, ontdekt nog wel enkele verrassingen om te lezen. Welkom op de Hostwritersite!■

Ben je gecharmeerd van ons concept en wil je een euro of wat doneren voor het lezen van ons eMagazine?

EEN UITGAVE VAN

HOSTWRITERS